

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Shari Low

One moment in time

Copyright © 2023 Shari Low.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through The Agency srl di Vicki Satlow.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-623-7
COBISS.SR-ID 186539017

ŠARI LOU

TRENUTAK
U VREMENU

Preveo sa engleskog
Igor Solunac

Stela

*Džen Džonston i Lindsay Makalister zbog Vegasa,
kocketa, milion kafa i godina smeha...
I mojoj ljubavi Džonu, kao i našoj porodici –
koji su mi sve, uvek.*

Prolog

LAS VEGAS – 19. MAJ 1993.

Elvis je odmahnuo rukama u stranu, zbog čega su se resice na rukavima njegove bele kožne zatresle. Kapela Elvis me voli nežno u Las Vegasu bila je njegova bina s belim zidovima i plastičnim cvećem, a četvoro ljudi koji su stajali ispred njega bili su mu publika.

„Da li ti, Brenda Doris Fulton”, zapevao je glasom nešto manje zadivljujućim od glasa pravog Elvisa Arona Prisljija, „uzimaš ovog čoveka, Kolina Džounsa...” To je izazvalo zveckanje daira tri pevačice u ružičastom koje su se – sudeći po natpisu na reklamnom bilbordu – zvale Čapelets, tj. Kapelanke, a koje su stajale levo od Elvisa. „Da bude tvoj opa-cupa plamen ljubavi i muž do poslednjeg dana tvog života?”

„Da”, prošaputala je Brenda sa suzama u očima – i ne samo zato što su joj fluorescentna svetla iznad glave izazivala migrenu.

Njen odgovor je ponovo izazvao daire, a Kapelanke su se oglašile: „Hvaljen nek je!”

„A da li ti, Koline Džounse, uzimaš ovu ženu, Brendu Doris Fulton, da ti bude žena i obećavaš da je voliš nežno do kraja života?”

Kolin ju je gledao u oči i Brenda je u njima videla mnogo toga. Ljubav. Strah. Neizvesnost. Nelagodnost, jer klima u kapeli nije radila, a zbog vrućine ili ozbiljnosti trenutka preznojavao se kao maratonac. Na podnevnom suncu. U vunenom džemperu.

„Da.”

„U tom slučaju, po ovlašćenjima koja su mi data od Viva Las Vegasa, Nevade i Gospoda, Velikog Boga lično, proglašavam vas

mužem i ženom. Da nikad ne budete usamljeni noću i da ne sumnjate. Amin.”

Ugaoni džuboks s blistavim svjetlima pustio je prve taktove pesme „The Wonder of You”, a Elvis i njegove kapelanke otpevali su dve strofe i refren dok su Kolin i Brenda koračali duž prolaza.

Već su potpisali papire i platili obred pre nego što je počeo – verovatno u slučaju da se predomisle, pa da Elvis ne ostane bez para – tako da su gurnuli teška drvena vrata i zakoračili napolje u vlažnu, lepljivu noć Las Vegasa.

I tad ih je oboje strefilo.

Brenda, u beloj letnjoj haljini, prva je progovorila. „Koline”, prošaputala je pogledavši ga u oči i osetivši neuobičajenu stidljivost. Poznavala je tog čoveka tri godine, a sad su se osećali kao neznanci. „Šta smo to uradili?”

Ako je želela utehu, ili nadahnuti predlog, tražila ga je na pogrešnom mestu.

„Nemam pojma, Brenda. I nemam pojma šta ćemo sad.”

1

ZARA

Mart, 2023

„Kako ti ide, inspektorko Gedžet? Jesi li ga već pronašla?“, upitala je Mili kad je ulepršala iz cvećare, s tri kofe belih hortenzija za cvetne aranžmane namenjenih venčanju Milerovih te večeri. Svadba je bila zakazana za šest po podne u jednom od najotmenijih hotela u gradu, pa je sve moralo da bude savršeno.

Zara je podigla pogled s laptopa u uglu radne prostorije i zagledala se u mlađu sestru, koja je izgledala savršeno doterano. Čak i u devet ujutru, u obaveznoj odeći za vežbanje (što je bila čista ironija jer bi je neko morao podmititi i novcem i vinom da bi kročila u teretanu), Mili je zračila otmenošću i lepotom – tamne kovrdže, zategnuta zadnjica i rupice na obrazima kao kod Šeril Tvidi¹. Zara je, s druge strane, s plavom kosom vezanom u neurednu punđu pričvršćenu olovkom, s tromesečnim pramenovima na temenu, farmerkama na tregere i martinkama bila više na opuštenoj strani modne skale. Ili, kako je Mili to često opisivala – stolarski šik.

„Još uvek tražim, ali mislim da sam pronašla mogućeg kandidata.“ Zara je izvukla olovku iz punđe i talasasta kosa joj se polako rasula preko ramena, nevoljno se boreći protiv pola limenke šampona za suvo pranje koji je tog jutra upotrebila. Obično su

---

¹ Britanska pevačica, poznatija kao Šeril Kol. (Prim. prev.)

samo ponedjeljkom ustajale u pet ujutru radi odlaska na cvetnu pijacu u Glazgovu, kako bi dopunile zalihe za nedelju u cvećari *Sestre u cvatu*, koju su držale u zapadnom delu grada. Međutim, ovog petka bilo je neophodno i ranijutarnje snabdevanje, pa joj je kosa bila poslednja na spisku obaveza. Pogotovo zato što je morala sama da obavi sve – Mili se još nije vratila kući gde god da je provela prethodnu noć.

Jedna od najboljih osobina cvećare sastojala se u tome što su u vlasništvu imale i dvosoban stan iznad nje. Stan je bio ogromna prednost kad su tražile prostorije. Za početak, pružao im je mogućnost da lako ostanu dokasno ili dođu rano na posao, a uz to nisu morale da plaćaju dodatnu stanarinu ili kredit.

Nekim sestrama bi predstavljalo poteškoću da žive i rade zajedno, ali u njihovom slučaju to i nije bila naročita prepreka – van radnog vremena su se ionako retko viđale. Zarin dečko Kev dolazio joj je u posetu i njih dvoje bi se izvalili ispred televizora. Mili, sa suprotne strane genetskog bazena, neprekidno je tražila društvo. Ako je u gradu postojao neki događaj, ona bi ga pronašla, a onda bi se vratila kući u zoru, istuširala se, popila kafu i sišla niz stepenice izgledajući kao da se upravo vratila s nedelju dana dugog odmora na plaži. Da Zara nije toliko volela sestru, nedostatak samopouzdanja bi je odavno naterao da je se odrekne.

„Oooh, daj da vidim.” Mili je pažljivo spustila cveće na ogroman čelični sto koji se nalazio u sredini zadnje prostorije, pored kutija s ljiljanima koje je Zara donela dva sata ranije kad se vratila s pijace. Zidovi i police od poda do tavanice bili su puni alata, rešetki, žice, vaza i cveća. Dugački čelični sto bio je kupljen polovan na aukciji opreme iz skladišta za pripremu hrane. Čitava prostorija predstavljala je haotičnu suprotnost starinskoj lepoti manje, isturene radnje, opremljene nameštajem u stilu *šebi šik* i s baršunastim dvosedima. Tili, koja je povremeno

radila kod njih, bila je u prodavnici, što je predstavljalo pravo olakšanje jer ih je čekalo pet sati priprema za isporuku aranžmana u hotel u tri po podne – pred njima je bio dugačak dan.

Kao i obično, Mili nije mogla da priđe Zari za stolom a da joj se ne otme opaska u vezi s njenim izgledom. „Zanimljiv modni izbor. Kolekcija *Kuća tregerki?*”

Zara se pretvarala da je ne primećuje, zavalila se u stolicu tako da je sestra mogla da vidi ceo ekran. Na njemu je bila otvorena stranica na Fejsbuku. „Gari Greg. Znaš li koliko ima ljudi s tim imenom i prezimenom? Zapravo, ne mnogo, ali nijedan u Ujedinjenom Kraljevstvu nije odgovarajućih godina. Probala sam i Kanadu, Australiju i Novi Zeland jer tamo Niki Kembel uvek pronalazi ljude u emisiji *Davno izgubljeni rođaci*. Ali ništa. Nijedno poklapanje. Ovaj ovde bi mogao da bude pogodak iako živi u Južnoj Karolini.”

„Jesi li ti pila?“, upitala je Mili. „Tatin drugar je iz Pejzlija. Šta bi taj radio u Južnoj Karolini?”

Zara je nastavila da prelistava profile. „Nemam pojma, ali ovaj tip je otprilike tatinih godina, i pogledaj...” Pokazala je ekran olovkom sa istom sigurnošću i trijumfom kao da je upravo pronašla serijskog ubicu. Na profilu su bile samo dve objave. Na jednoj se nalazio muškarac u pedesetim, četvrtastog lica i u odeću, nasmejan. Na drugoj – isti čovek u majici kako sedi u bašti.

Mili se namršti. „Šta? Ima kosačicu? Nemaju ih samo Škoti. Mada je baš dobar frajer, za to mu odajem priznanje. Očigledno zna šta je *benč-pres*.”

„Moje sposobnosti očigledno ne deluju na tebe. Pogledaj mu ruku.” Zara je olovkom pokazala na ekran i videla kako se Mili ponaša isto kao ona. Zurila je, prepoznala i osmehnula se.

Jedva vidljiva golim okom, ali bila je tu: mala pravougaona tetovaža s ukrštenim dijagonalnim linijama.

„Škotska zastava”, rekla je Mili uzbuđeno, posmatrajući istetovirani biceps dotičnog gospodina. Nije bila velika i delovala

je izbledelo, kao da ju je istetovirao kad je bio mlađi. „O, dobra si. Bravo, sestro. Ako cvećara propadne, imaćeš budućnost kao privatna istražiteljka.”

Zara se pobeđnički naklonila, pa podigla fotografiju staru tridesetak godina pored ekrana – zrnasti polaroid na kojem je bilo četvoro mladih ljudi, dve žene i dva muškarca, uslikani ispod čuvenog znaka *Dobro došli u Las Vegas*. Na belom delu ispod fotografije bila su ispisana imena: Kolin Džouns, Brenda Fulton, Gari Greg, Ajlin Smit. A ispod toga ručno ispisana beleška: *Najbolji prijatelji na turneji, Las Vegas, 1993!*

„Još ne mogu da se naviknem koliko su mladi na ovoj slici. Tako je čudno što su se venčali kad su bili mlađi nego mi sad. Koliko su imali godina? Dvadeset četiri? Dvadeset pet?”

Mili klimnu glavom. „Da. A mi ne možemo da se obavežemo ni na redovnu pretplatu za *Netfliks*.”

Zara se nasmejala jer – kao i uvek – sestra je bila u pravu. „Odustala sam od Ajlin Smit jer ih ima milion na društvenim mrežama, a verovatno se udala i koristi drugo prezime. Ali ovaj tip... To je on, zar ne?” Obe su pogledale muškarca s desne strane fotografije, rame uz rame s njihovim ocem, a onda usmerile pogled na ekran.

„To je on”, rekla je Zara, odgovarajući sama sebi. „Sigurna sam. Nema šta. Sto posto. Dobro, sedamdeset pet, ali prihvatću ako i ti tako misliš.”

Mili je savršeno napućila usne, blago istaknute filerima, ali je i dalje izgledala prirodno. „Rekla bih možda pedeset posto, ali vredi pokušati.”

„U redu, bacam se na posao.” Zaru je iznenada obuzeo nallet odlučnosti da je zamalo prevrnula napola popijenu kafu s leve strane laptopa i ciknula dok ju je hvatala. „Dođavola! To je bilo blizu. Jedan laptop upropašćen kapučinom je bila nepažnja, ali dva bi bila...”

„Sasvim u skladu s tvojom uobičajenom nespretnošću”, dovršila je Mili.

Zara se pretvarala da je ne čuje. Uglavnom zato što je bila u pravu. Ponekad je raditi s nekim ko te poznaje čitav život imalo svojih mana. Činjenica da je njena mlađa sestra bila svedok gotovo svakog nesrećnog događaja u najmanje dvadeset sedam od Zarinih dvadeset osam godina, i ne samo što ih je pamtila već je umela da ih ispriča kao urnebesne zgrade smešne svima osim Zari, predstavljala joj je pravu muku. Ne, gospođa Baset, koja je svraćala po tuce karanfila svakog drugog petka, nije morala da zna da je desetogodišnja Zara tresnula na lice na baletskoj priredbi, slomila zglob, pa su je otad prozvali *slomljeni labud*. Niti da je kao sedamnaestogodišnjakinja posećivala klubove, i kad je prvi put pokušala da poseti bar u centru s lažnim dokumentom, veče je završila tako što je pala s visokih potpetica u ćevabdžinici. Ili – oh, suznih li očiju – kako je njen prvi pokušaj da izgubi nevinost propao jer je uspela da momku uštine penis rajsferšlusom farmerki. Postao je bivši momak tri sekunde kasnije. Naravno, Mili nije bila svedok tog izgreda, ali Zara je sve izbrbljala u naletu stida narednog dana, a Mili je – kao prava sestra – ciknula i rasplakala se od smeha, pa joj je predložila da se ubuduće drži momaka s dugmićima na pantalonama.

Pomaknuvši šolju s kafom dalje od sebe, Zara je protegla prste i pokrenula prvi korak operacije *Okupljanje u Vegasu*. Poslala je Gariju Gregu zahtev za prijateljstvo na Fejsbuku, a zatim mu napisala i poruku.

Dragi Gari,

Izvinjavam se što vam se obraćam ovako, ali nadam se da mi možete pomoći u malom istraživanju koje obavljam u ime svoje porodice. Ja sam Zara Džouns

i nadam se da ćete prepoznati imena mojih roditelja – Kolin i Brenda Džouns.

Trenutno pokušavam da pronađem čoveka koji je bio tatin najbolji prijatelj osamdesetih i početkom devedesetih, i koji je bio s njima na venčanju u Las Vegasu 1993. godine. Nadamo se da ste to vi?

Takođe pokušavamo da pronađemo maminu prijateljicu Ajlin, koja je tad bila s njima u Vegasu.

Razlog za potragu je to što će moji roditelji 19. maja proslaviti tridesetu godišnjicu braka, a moja sestra Mili i ja...

Iza Zarinog ramena, Mili je pobedonosno podigla pesnicu. „Uraaaa! Spomenuta sam u *Ratu i miru*.”

Zara je prenebregla zlobnu opasku i nastavila da kuca kratkim, nelakiranim noktima po tastaturi:

... nameravamo da ih iznenadimo putovanjem u Las Vegas, kako bi mogli da obnove zavete na dan godišnjice, na istom mestu gde su se venčali.

Volele bismo da ih dodatno iznenadimo tako što ćemo ih ponovo povezati s njihovim starim prijateljima kad stignemo u Vegas. Da li biste mogli da mi se javite kako bismo porazgovarali i potvrdili da ste vi osoba koju tražimo? Moj broj telefona je 0141/093-2020, pozivni za Ujedinjeno Kraljevstvo.

Nadam se da ćemo se uskoro čuti.

Pritisnula je dugme *pošalji*, ukrstila prste i pogledala prema nebu. Očajnički je želela da ovo uspe. „Ajde sad, vile romantičke, dajte svoj doprinos.”

Zatim je ugledala onaj Milin izraz lica koji je nagoveštavao zajedljivu opasku. Nije pogrešila.

„Iz pouzdanih izvora znam”, zaustila je Mili, „da vile romantike slušaju samo one koji veruju u romantiku, tako da će ti možda trebati rezervni plan.”

„I ja verujem u romantiku”, uzvratila je Zara, glumeći uvređenost. „Kev i ja imamo postojanih osam godina romantike.” Čak i dok je to izgovarala, morala je da se uzdrži da ne prasne u smeh. Osim ako gledanje najnovijih *Netfliksovih* serija o serijskim ubicama ne spada u mladalačke ljubavne ideale, poslednji put su verovatno bili romantični za Božić... 2016. godine. I to samo zato što je Kev u panici kupio čokoladna srca u *Tesku*.

Mili je usmerila pogled poput lasera ka Zarinim farmerkama. „Kad si poslednji put depilirala bikini zonu? Saopšti mi broj u godinama.”

Zara je zakolotala očima. U redu, bila je u pravu. Ali kladila bi se u poslednji briač da Kev ne bi ni primetio, niti mari da li je toliko zarasla da bi joj bila potrebna kosačica. U redu, nisu se baš ljuljali s lusterama od romantike, ali jesu bili najbolji prijatelji. To je bilo važno. On joj je bio omiljena osoba za izležavanje na kraju dana, i nije nameravala da prihvata ljubavne savete od žene kojoj je dugoročna veza podrazumevala drugi sastanak.

„Otprilike onda kad si ti poslednji put bila u monogamnoj vezi.”

„Joj! To boli.” Mili je izveštačeno stavila ruku na srce na čitave dve sekunde pre nego što se ponovo vratila onom što je bitno. „Dobro, ajde da završimo ove aranžmane, inače nikad nećemo izaći večeras, a ja sam na VIP listi za novi klub koji se večeras otvara u Ulici Džordž. Znaš, noćni klub. Mesto gde ljudi plešu, piju i donose neodgovorne odluke.”

„To možeš i u našoj kuhinji”, dobacila je Zara kroz smeh dok je ustajala sa stolice, stisnuvši mišiće kako bi povratila osećaj u

utrnulu zadnjicu. Stvarno je bilo krajnje vreme da nabavi pravu kancelarijsku stolicu umesto one stare drvene koju im je baka poklonila kad su otvorile radnju.

Sestre u cvatu bila je njihova radnja, radost i dika, i razlog zbog kojeg su ustajale nečuvено rano. Zara je obožavala svaki zid i miris tog mesta. Nalazile su se u modernom delu Glazgova po imenu Hajndlend i imale priličnu posećenost, ali specijalnost i najveći izvor prihoda bili su cvetni ukrasi za posebne događaje: venčanja, sahrane, proslave otkrivanja pola, poslovne zabave, božićne proslave, televizijske emisije... kad god je bila potrebna gomila lepo uređenog cveća.

Kad su otvorile radnju, Zara se ozbiljno bojala da će izgubiti poslovni kredit, ušteđevinu i novac koji su im roditelji pozajmili u prvih šest meseci. Srećom, nije bila u pravu. Pet godina kasnije, još su radile mnogo sati dnevno, prodavnici je i dalje bio potreban novi bojler, a ona još nije izgubila onu sitnu dozu straha da bi sve moglo propasti u trenu, ali prilično su dobro zarađivale i – što je najvažnije – u trećoj godini su vratile roditeljima sve što su im dugovale.

Roditelji, međutim, nisu želeli da prihvate kamatu i tad se začela zamisao o Vegasu. Kako da zahvale mami i tati koji su im bili stubovi kroz čitav život – ispunjeni ljubavlju, podrškom i postojanošću? Zara nije bila sigurna da li je ona ili Mili prva spomenula Vegas, ali čim se zamisao pojavila, obe su odmah bile za. Posebno kad im je prošle godine stiglo malo nasleđstvo od drage bake – to je put učinilo novčano izvodljivim. Spremale su se da potroše svaku paru koju imaju na to putovanje, ali obe su znale da je to ispravna odluka. Najveći deo vremena. Posle nekoliko džin-tonika, Mili bi ponekad rekla kako bi bilo ispravno da sve potroše na kaparu za *mercedes*, a ostatak stave na kreditnu karticu, ali bi se ujutru uvek predomisliła.

Zara je znala da će ovo biti nekoliko naročito posebnih dana u njihovim životima. O tome se i radilo. Stvaranje uspomena za čitav život. Pokazivanje porodici koliko ih voliš. Davanje svega za ljude koji to najviše zaslužuju. I dobijanje bezbroj božićnih večera kod mame – koja bi ih zasigurno nakon puta zauvek lišila bede kuvanja.

Narednih pola sata pevale su uz Milin spisak pesama Bijonse dok su radile, sve dok Zara nije završila prvi centralni aranžman – veličanstvenu staklenu kocku iz koje je izbijao oblak belog cveća. Bilo je prelepo. Upravo ono što je mlada želela – posle otprilike četrdeset sedam razgovora, desetak promena mišljenja i makar jedne histerične krize. „Prelepo je”, rekla je zamišljeno, odstupivši i obišavši sto da ga pogleda iz svih uglova.

Začulo se šmrcaje iz pravca gde je stajala Mili i Zara je iznenađeno okrenula glavu. Njena sestra nije bila sklona suzama ni izlivima nežnosti.

„Savladala su te osećanja?”

„Ne, upravo sam zagrizla ovaj ljuti ražnjić *satej* i tera mi suze na oči”, uzvratila je Mili kroz smeh, pokazujući štapić. „Ali stvarno je prelepo. Ako već treba da se zarobiš za jednog muškarca do kraja života, onda valjda treba i da obeležiš taj dan lepim aranžmanom.”

„Podseti me da ti ne dozvolim da nam pišeš sledeću reklamu kampanju.” Zara je uzdahnula. „Šta nije u redu s nama? Dve žene, ni trunke romantike u tvom telu i ni trunke romantične sklonosti u mom mozgu. Misliš da je u pitanju genetska greška?”

Mili je već dosadilo da radi i napravila je predah da proveriti obaveštenja na Instagramu, ali je uz to nastavila razgovor. „Mislim da su mama i tata možda sačuvali svu romantiku za sebe. Trideset godina. Kako je to uopšte moguće? Pogotovo nakon nenadanog venčanja u Vegasu. Biće oduševljeni ovim

putovanjem. Znam to. A ako uspemo da dovedemo i njihove stare prijatelje, biće još savršenije. Mada... jesi li ikad pitala mamu i tatu zašto nisu ostali u kontaktu s društvom iz tog vremena? Mislim, svi deluju baš prisno na toj slici, a mi ih nikad nismo upoznale. Šta ako su se ozbiljno posvađali ili tako nešto?”

Zara je zastala, prstiju isprepletenih oko stabljika dva ljiljana.

„Mama i tata? Oni se u životu nisu posvađali ni sa kim. I ne, nisam ih pitala jer sam tu sliku našla u staroj kutiji s fotografijama kod bake dok sam raspremala njene stvari posle smrti, pa mi nije delovalo kao pravi trenutak da postavim takvo pitanje. Onda smo odlučile da priredimo ovo iznenađenje i nisam htela da ga pokvarim. U svakom slučaju, odgovor je očigledan... sigurno su se ono drugo dvoje negde odselili. Gari Greg je odlučio da živi u Americi, a Ajlin Smit se sigurno takođe preselila. U to vreme nije bilo interneta. Ljudi su stalno gubili kontakt.”

„Stvarno tako misliš?”

Zara je spazila sestrinu podignutu obrvu, znak sumnjičavosti. To se nije često dešavalo, s obzirom na Milinu ljubav prema botoksu.

„O bože, čelo ti se pomerilo. Nemoj tako da me plašiš.”

Mili je prešla prstima preko čela. „I mislila sam da sam osetila nešto čudno. U svakom slučaju, verovatno si u pravu. Znaš da ja ne gajim tvoj vedar pogled na svet. Beskrajni optimizam mi izaziva migrenu. Biće sigurno sve u redu.”

Zara je potisnula svaki trag sumnje. „Biće. Znam to. Svakog časa će mi Gari Greg odgovoriti na poruku i reći da mu je ovo nešto najbolje što mu se desilo u poslednjih nekoliko godina.”